

jegyezve nincs, sem a bejegyzéssel terhelt ingatlanra végrehajtási árverés vagy ennek hatályával bíró önkéntes árverés feljegyezve nincs.

Az új rendelet értelmében e rendelkezés akként módosul, hogy a bejegyzés által terhelt fél a régi feltételek mellett ugyan, de ha a jog a jogosított élettartamához volt kötve, e személy elhalálozása napjától, holttányilvánítása esetében az ítéletben megjelölt vélemezett elhalálozást naptól, időtartamhoz kötött jog esetében pedig annak lejárta napjától számított egy év elteltével kérheti. Ezt a rendelkezést akkor is alkalmazni kell, ha a haláleset a holttányilvánítás, illetőleg a határidő lejárta e rendelet életbelépésének napja előtt következett be.

A házassági perekkel és személyi állapotra vonatkozó egyéb bírósági ügyekkel kapcsolatos egyes bírósági és ügyészégi tennivalókról szóló 1935. augusztus 22. napján hatályba lépett 10.000/1935. I. M. számú rendelet (Bp. K. 189. sz.).

A kir. ügyész felperesként léphet fel, ha valamely házasság nem létezésének megállapítását (Pp. 686. §.) tartja szükségesnek, ha olyan házasságról szerez tudomást, amely semmis (1894: XXXI. t.-c. (H. T.) 41., 44., 45., 138. §.) és semmisség nyilvánítása iránt per indítását (H. T. 47. §.) látja indokoltnak, vagy ha olyan házasságról szerez tudomást, amelyet fejletlen kor miatt megtámadhat. (H. T. 7. §., 56. §. h) pontja.)

E célból a kir. ügyész az összegyűjtött adatokat tényállás mellett beterjeszti a kir. főügyésznek, aki az iratokat véleményes jelentéssel az igazságügyminiszterhez terjeszti fel. A kir. ügyész a pert csak az igazságügyminisztertől kapott utasításra, illetőleg felhatalmazásra indítja meg, a bíróság azonban csak a megtámadási perben vizsgálja, hogy a kir. ügyész kapott-e felhatalmazást az igazságügyminisztertől (H. T. 56. §. a)).

A házassági perben a kir. ügyészt, ha nem is szerepel félként, minden határnapról hivatalból kell értesíteni és a feleknek kézbesítendő iratokat és határozatokat vele is közölni kell (Pp. 644. §. 2. bekezdés).

A rendelet intézkedik a személyi állapotra vonatkozó és házassági perekben hozott határozatoknak az anyakönyvvezetővel való közléséről is.

A jogvédelem és a szegénységi jog tárgyában Párisban 1933. április 7-én kelt magyar-francia egyezmény kihirdetéséről szóló 1935. szeptember hó 12-én, de 1935. augusztus 22. napjától kezdődőleg hatályba lépett 28.561/1935. I. M. számú rendelet (B. K. 207. szám).

A két állam polgárai a két országban akár mint felperesek, akár mint alperesek szabadon fordulhatnak a bíróságokhoz az igazságszolgáltatás minden fokán, ha alkalmazkodnak az ország törvényeihez és az igénybe vett bíróság országának törvényei szerint jogosított bármilyen ügyvédet és ügyvivőt bizhatnak meg. A két állam polgárai olyan illetékre, biztosítéokra, vagy letétre nem kötelezhetők, melyre hasonló esetben az illető állam saját polgárai nem lennének kötelezve. A két állam polgárai kölcsönösen épp úgy élvezik a szegénységi jog kedvezményét, mint maguk az illető állam polgárai, ha alkalmazkodnak annak az országnak törvényeihez, amelyben a szegénységi jogot kérték. A szegénységi bizonyítványt az idegen rendes tartózkodó helyének hatóságai állítják ki, vagy ilyenek hiányában a valóságos tartózkodó hely hatóságai. Abban az esetben, ha az utóbbi helységek nem tartoznak valamely szerződő állam hatóságai közé és nem állítanak ki ilyen bizonyítványokat, elegendő egy olyan bizonyítvány, melyet a külföldi hazájának diplomáciai vagy konzuli tisztviselője

állított ki. Ha a kérelmező nem tartózkodik abban az országban, ahova a kérelmet intézi, a szegénységi bizonyítványt annak az országnak valamely diplomáciai vagy konzuli tisztviselője hitelesíti ingyenesen, ahol az okmányt használni kell.

Dr. P—ő.

Az eredeti érvénytelenség okából törölt jelzálogjog ranghelyével rendelkezés. A „Polgári Jog” szeptemberi számának 433. lapján B. S. állást foglal a jelzálogjogi kommentárom 60. lapján olvasható azzal a megállapítással szemben, hogy az eredeti érvénytelenség címén törölt jelzálogjog ranghelyével a tulajdonos nem rendelkezhetik.

Mielőtt a kérdés érdemére rátérnék, meg kell állapítanom, hogy a kommentáromban nem azt írtam, hogy az ilyen törlés esetében a multban fennállott követelés léte van tagadásba véve, hanem egyszerűen azt állapítottam meg, hogy ilyenkor a törlés nem a követelés megszűnése és nem is lemondás alapján következik be. Ezt a negatívumokra korlátozott megállapításon kívül is fenntartom, annyiival is inkább, mert nagyon is lehetséges, hogy az érvénytelenül bejegyzett állítólagos jelzálogos hitelezőnek van követelése, amely esetleg még a törlés után is fennmarad.

Érdemben úgy látom, hogy B. S. ezuttal olyan erősen állította szemlélődésének Blickpontjába a locus elméletet, az értékzóna elméletet és az Interessenjurisprudenzet, hogy a felvetett kérdésben a legfontosabb: az eredeti érvénytelenség lényege homályban maradt előtte.

Mit allegál az, aki a jelzálogjognak eredeti érvénytelensége címén törlési igényt támaszt? Egyszerűen azt, hogy az a jelzálogjog, amelynek létezését a telekkönyv mutatja — *nincsen*. A telekkönyv az anyagi jog szerinti valóságos állapottal egy érvénytelen bejegyzés következtében ellentétbe került. És mi az eredeti érvénytelenség címén való törlés? Az érvénytelen bejegyzés előtti állapotnak a visszaállítás, helyesebben a telekkönyvnek az érvénytelen bejegyzés ideje alatt is fennállott jogi helyzettel összhangba hozása.

Azt hiszem, hogy B. S., aki már sokszor bizonyította, hogy a Grosschmid-féle tanok igen alapos ismerője, az eddig előadottak alapján is visszajut a szerintem egyedül helyes vágányra, mégis mások — hogy úgy mondjam, ezen a területen gyengébbek — kedvéért célszerűnek tartom a gondolatot továbbfűzni.

El lehet-e azt képzelni, hogy az ingatlantulajdonos azt állítsa, hogy egy bejegyzett jelzálogjog *nincsen*, mert érvénytelenül volt bejegyezve és, amikor ezt elhiszik neki,